

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΩ στο σκούξιμό του από απάντησαν οι λύκοι μ' άγρια σφύραχτά. Έπειτα ή φλόγα του παντού προεωύλασε κ' έσβυσε κ'α δέν είδα π'α τίποτα...

Πέρασαν έτσι κάπου είκοσι λεπτά, όπαν άκουσα πατήματα στη σάλα. Ήταν αυτός!... Ήρθε και στάθηκε έξω απ' την πόρτα της κωμόρας μου κ' άρχισε να με φοβρίζη. Τρομερά λόγια βγαίνανε από τ'ό στόμα του. Δέν τ'ούδινα καμιά απάντησα. Σώπαίνα, με τη σκέψη γυρισμένη στο Θεό. Αυτό κράτησε ως μισή ώρα. Άκουσα ύστερα τ'ά βήματά του ν' άπομακρύνονται κ' έγινε σ'ε λιγάκι άπόλυτη ήσυχία.

Φοβούμενος κομμάτι ένδρα, βέβαια ξάγρυπνος. Μά φαίνεται πως τ'ό τέρας είχε φύγει, γιά ν'ά πάη ν'ά δέση τις πληγές του, γιατί σ'ε λίγο φύγανε απ' την αλλη και πάφανε ν' άκούγονται κ' οι λύκοι...

Έκαμα τ'ό σταυρό μου κ' άποκομήθηκα. Όταν ζήτησα είχε π'α ήμερωσει. Ό ήλιος κ'υλώσε άνάμεσα σ'α σύννεφα και φώταζε κάπου-κάπου τη γούρα Φύση.

Σύρθηκα ξανά ως τ'ό παράθυρο, με μεγάλο κόπο και κ'ύταξα κάτω στην αλλη. Τ' άργίμα είχαν μισανοίξει τ'ους τάφους τ'ων παιδιών μου.

Τ'ό θέαμα αυτό με συντάραξε. Δέν έφρασε ν' άφήσω έτσι τη στεργη αυτή κατοικία τ'ων αγατημένων μου. Άλλά π'α θ'ά κατέβαινα σ'την αλλη; Ήμουν φοβερά έξαντλημένος, τ'ά πόδια μου δέν με βαστάζανε. Ουμ'ήθηκα έξαφνα π'α σ' ένα ντουλάπι ύπηρχε ένα μπουκάλι με λικέρ. Περιπατώντας με τ'ά χέρια και τ'ά πόδια, πλησίασα ως εκεί, άνοιξα τ'ό σφράγι και βρήκα τ'ό μπουκάλι. Ούχε ως τέσσερα —πέντε δάχτυλα λικέρ μέσα. Τ'ό έπια δ'όλοκληρο, χωρίς ν'ά διατάσω.

Τ'ό οινόπνευμα έκαμε άμέσως την ένέργειά του. Μ' άναψε, μ'όδωσε δύναμη ν'ά σταθώ σ'α πόδια μου. Μά αυτό δέν θ'ά κρατούσε πολύ. Θ'ά ζαλιζόμουν πολύ εύκολα, έτσι έξαντλημένος π'α ήμουν. Γι' αυτό άνοιξα την πόρτα και κατέβηκα γρήγορα-γρήγορα στην αλλη. Με τ'ά χέρια μου και μ' ένα φτυάρι ξανασκετάσα τ'ους τάφους κ' έβαλα από πάνω όσες πέτρες μ'όρεσαι ν'ά μετακινήσω απ' τη θέα τους.

Είχα ιδρώσει π'α.

Τ' αυτιά μου βουίζανε, ή φύσας γύρω στροβιλιζότανε, ή γλώσσα μου είχε σπεργώσει... Ήσαν τ' άποτελέσματα τ'ού λικέρ.

Σπρώθηκα άμέσως όρθιος γιά ν' ανέβω στο σπίτι, μά δέν τ'ό κατόρθωσα. Τρέκλισα και σωριάστηκα πάλι κάτω...

Προσπάθησα τότε να συρθώ με την κοιλιά ως την πόρτα της επαύλειος, αλλά ούθε κ' αυτό πρόφτασα να τ'ό κάμω.

Ή ζάλη μου είχε φτάσει σ'ε σημείο τρομερό, άπερίγραπτο.

Ή γη σαμπανέβαζε κάτωθι μου, σ'άν καράβι στην τρικυμία. Τ' αυτιά μου σφύριζανε διαμοιονόμενα, καπ'αμ έφραζε ό ιδρώτας από πάνω μου.

Δέν καταλάβαινα π'α ούθε σ'ε π'α μέρος ήταν ή πόρτα της επαύλειος, δέν έβλεπα μπροστά μου. Και διψούσα, διψούσα φριχτά, σ'άν ν'ά είχα φλόγες στο στομάχι μου.

Μέσα στην παραζάλη μου αυτή, σκέφτηκα να μείνω λίγη ώρα άκίνητος, ύπτιος πάνω στη γη, μήπως συνέρθω, Σάπλωσα, έκλεισα τ'ά μάτια μου και περιέμεινα...

Τί συνέβη κατόπιν;

Με πήρε φαίνεται ό ύπνος, βύθησα σ' έναν βαρύ, μαλυθένω λήθαργο. Κι' όταν ξανάνοιξα τ'ά μάτια μου, είδα ν' άπλώνεται γύρω μου τ'ό σκοτάδι.

Έφριξα κ' άνατριχίλας σύγκομος.

Στ'ό κοντινό δάσος άκούγοντοσαν τ'ά σφύραχτά τ'ων λύκων.

Έρχόταν ίσως Έκείνος!...

Σπρώθηκα επάνω κ' ώρμησα σ'άν τρελλός π'α τ'ό σπίτι. Έκλεισα την πόρτα, ανέθηκα τη σάλα και μπήκα στη κούβινα. Έπια

όσο νερό μπορούσα γιά να σβύσω τη δίψα μου κ' άμπαράθηκα κατόπιν στην κ'αμάρά μου...

Λίγο άν άργούσα ακόμα, λίγο περισσότερο άν κρατούσε ό ύπνος μου, θάπτεφα σ'α χέρια τ'ού καταραμένου βρυκόλακα. Γιατί δέν πέφτασα λίγα λεπτά και τ'όν άκουσα να τριγυρίζη στην αλλη.

Τί έκανε εκεί κάτω;

Είχε δει ασφαλώς κ' είχε καταλάβει π'α κατέβηκα την ήμερα και ξανασκετάσα τ'ους τάφους. Τ'όν άκουσα να μουμουρίζη άρκετή ώρα κάτω απ' τ'ό παράθυρό μου. Έπαισε έπειτα την πόρτα κ' άνέθηκε επάνω στο σπίτι. Ήρθε ως τη διπλανή κ'αμ'α και στάθηκε απ' έξω. Τί έπρόκειτο να κάνει; Είχα τ' αυτιά μου τεντωμένα κ' άκουγα. Κατάλαβα γιά μ'α στιγμή π'α έσκυψε στην κλειδαρότρυπα και κρυφοάπταζε. Δέν έβλεπα τ'ό μάτι του, μά τ'ό μάντευα κ'αφραμ'ε επάνω μου.

— Έλέσέ με, Κύριε!... Κύριε, έλέσέ με!... ψιθύριζα.

Ό βρυκόλακας ενάγχεσε άγρια και χωρίς να π'η λέξι κατέβηκε γρήγορα-γρήγορα στην αλλη. Στάθηκε εκεί κ' άρχισε να προσκαλή, όπως πάντα, τ'ους λύκους. Τ'ά θηρία τ'όν άκουσαν. Μαζεύτηκαν γύρω του και τ'όν άκολούθησαν ζοτιάσω.

Σ'ε λίγο τ'ά βήματά του άντ'ηχησαν στη σάλα. Μά δέν ήταν μόνος. Πίσω του άκολουθούσαν τ' άργίμα τ'ού δάσους.

Άρπαξα τ'ό όπλο μου, γεμάτος άνησυχία.

Τ'ό σπίτι είχε γεμίσει τότε από λύκους.

Τ'ους έφρασε ως την πλαγιή κ'αμ'α. Τ'ους άκουγα να ρουθούνιζον άγρια και να σαγροννίζον τ'ό πάτωμα.

Έξαφνα εκραύγασε με λόσσα και τ'ους έδειξε, φαίνεται, την πόρτα της κ'αμ'αρ'ας μου. Τ' άργίμα ούρτησαν πάνω στην πόρτα με μανία. Είχαν καταλάβει π'α πίσω απ' την πόρτα αυτή ύπηρχε γ' αυτιά άνθρώπινη σάφρα.

Ευτυχώς ή πόρτα ήταν γερή. Μάταια προσπαθούσαν να τη σπάσουν τ' άργίμα, πέφτοντας επάνω της μ' όλη τους τη δύναμη.

Ή τρομερή αυτή φασαρία κράτησε μ'α δ'όλοκληρη ώρα.

Οι λύκοι άπόκ'αταν π'α. Άγρομαχούσαν και γρούλλιζαν έρεθισμένα. Π'α πολύ είχε λυσάξει Έκείνος. Τ'όν άκουγα να τριξή τ'ά δόντια του.

— Θ'ά ξανάρθω, σ'αυτε! μ'όγυρισε έξαφνα. Θ'ά ξανάρθω και πάλι... Ή νύχτες εν' άτελείωτες... Δέν θ'ά μου ξεφύγης... Ή ζωή σου εν'ε σ'α χέρια μου, βραμ'ερό σ'αυτε!...

Δέν ήσυχασα παρ'α κοντά τ'ό ξεμέρωμα π'α φύγανε. Πλωκοάραζε όταν με πήρε ό ύπνος...

(Άπ' τ'ό 'Ημερολόγιο τ'ού Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς).

Συνέχεια.—Τρεις μέρες πέρασαν...

Ήρθε και ξανάρθε...

Μά δέν μπορεί να με πλησιάση.

Τριγυρίζει απ' έξω, σκούζει, βλαστημ'αίει και μουγγρίζει από τη λύσσα του...

Ό Θεός με προστατεύει... Θ'ά πεθάνω ήσυχος, χωρίς να μ' άγίση, χωρίς να με μολήνη με τ'ά χέρια του. Ή έξαντλησί μου εν'ε π'α τόση, π'α δέν μπορώ να σπρωθώ από κάτω, δέν μπορώ να μετακινήθω απ' π'η θέσι μου...

Άφες-άφες χάνω έντελώς την αίσθησι τ'ού περιβάλλοντος.

Παραμυλιάω και κλαίω, βογγάω και φωνάζω τ'α παιδιά μου...

Άς έρθει π'α τ'ό γρηγορότερο ό θάνατος.

Θεέ μου, λυτήσου τ'όν δούλο σου και λύτρωσέ με απ' τ'ό μαρτύριό μου.

Κάποιος θ'ά βοηθή να με θάψη... Κάποιος θ'ά γνωστέη γιά μένα... Είμαι βέβαιος γ' αυτό... Ό Πιστός θ'άχη φτάσει π'α κοντά σ'ους ανθρώπους...

(Άπ' τ'ό 'Ημερολόγιο τ'ού 'Ιωνάθαν Άρμερ).

Σύμφωνα με τ'ους ύπολογισμούς μας, ό καθηγητής Βάν Έλαγγ πρέπει να φτάση εδώ από στιγμή σ'ε στιγμή.

Πέρασαν τόσες ήμερες από τότε π'α τ'ού τηλεγραφήσαμε κ' ό καθηγητής θάφυγε άμέσως γιά να ρθ'η να μ'ας συναντήση, μάλιστα

— Πιστέ, τ'ού φώναξα, φτωχέ μου Πιστέ, έλα δώ...

πῆρε τὸ τηλεγράφημά μας.

Τὸν περιμένουμε ἀντίποινα, μ' ἀγανά.

Περίεργα πράγματα μᾶς συμβαίνουν πῆς τελευταίαις αὐτῆς ἡμέρας. Ἡ μακρὴ Ἐλισγγ εἶνε νύχτα καὶ μέρα ἀνήσυχη καὶ παραγμένη. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτὸ χάσαμε ἔξαρνα καὶ τὸν Πιστό.

Τὶ νάγινε ἄραγε τὸ πιστὸ μὰς στυλί;

Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ σκότισε ὁ βηνικόλακας, γιὰτὶ ὅλη τὴ νύχτα ἔμεινε κλεισμένο κοντὰ μὰς. Τότε;... Τὸ μυστήριον αὐτὸ τῆς ἔξαφανισῆς του μᾶς ἔχει ἀνοστατώσει. Μήπως ἔχουμε νὰ κάνουμε ἄραγε καὶ μ' ἄλλους ἔχθρους, ἐχθροὺς τῆς ἡμέρας, ποὺ δὲν τοὺς ἔφοριμε, ποὺ δὲν τοὺς ὑποπετιχίσαμε κἀν;....

Πέρασε μιὰ μέρα ἀκόμα κ' ὁ Πιστὸς δὲν φάνηκε.

Ἡ Μίνα φοβάται μήπως τὸν ἐπνίξε κανένας λύκος. Μὰ δὲν τὸ πιστεύω αὐτὸ. Ὁ Πιστὸς ἦταν γερός καὶ μεγαλόσωμος, ἔξυπνος καὶ συνθηλωμένος νὰ ζῆ στὰ μέρη αὐτὰ ἀνάμεσα στὰ θηρία. Δὲν μπορούσε λοιπὸν νὰ πέση τόσο εύκολα στὰ νύχια τοὺς.

Ἡ κατάστασις τῆς μῆς Ἐλισγγ ἀρχίζει νὰ μᾶς ἐμπνέη σοβαρῆς ἀνησυχίας. Ἡ φτωχὴ κόρη ἔχει τὸν ὕπνον τῆς πολὺ παραγμένο, ἔχασε τὸ χρώμα τῆς, φοβάται πειὰ τὸ καθάτι. Ἀναγκάζομαστε νὰ τῆς κάνουμε διαρκῶς συντροφιά, μὴν πάθῃ κανένα ξαφνικό.

Τῆς περισσότερες ὥρες μένει σιωπηλὴ καὶ δὲν θέλει νὰ μᾶς ξηγήσῃ καταλεπτός τί τῆς συμβαίνει. Μόνον ἢ συντροφιά τῆς κόρης μᾶς τὴν παρηγορεῖ καὶ τὴν ἠσυχάζει κάπως.

Ἡ Μίνα νομίζει πὺς ἡ μακρὴ ἀρρωστη ἔχει καταλάβει τὰ πάντα. Φαίνεται ἀκόμα πὺς ἔξασκει κάποια διαβολικὴ γοητεία ἐπάνω τῆς ὁ καταραμένος βηνικόλακας.

Ἄπ' τῆς δευτέρας αὐτῆς θέσι, μόνον ἢ ἀφιξίσις τοῦ καθηγητοῦ Βᾶν Ἐλισγγ θὰ μᾶς βγάλῃ ὀριστικῶς.

Γιὰτὶ ἀργεῖ ὅμως. Θεέ μου!

Ἐπρόκειτο νὰ εἶχε φτάσει πειὰ στὰ μέρη αὐτὰ. Ἐκτός ἀν δὲν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημά μας. Ἄν συνέβη αὐτὸ, εἰμαστε χαμένοι.... χαμένοι....

Τὸ ἀπόγευμα χθὲς σήδρα στ' ἄλογό μᾶς κ' ἔκαμα μιὰ βόλτα στὰ γύρω μέρη. Τρέχοντας ἐπάνω-κάτω, δὲν ἔπαινα νὰ φωνάξω, νὰ πυροβολῶ, νὰ σφυρίζω καὶ νὰ καλῶ τὸν Πιστό. Μὰ τὸ καλὸ κ' ἀφοσιωμένο ζῶο δὲν φάνηκε ποιεμένα..

Σ' ἓνα πεντὸ μέρος τοῦ δάσους συνάντησα διὸ τσακάλια. Μόλις μὲ εἶδαν ὄμως, χάθηκαν μέσα στοὺς θάμνους. Δὲν πρόφτασα οὔτε νὰ πυροβολήσω. Τὸ ἄλογό μου, ποὺ δὲν εἶχε τρομάξει καθόλου ἀπ' τὸ συναπάντημα τῶν ἀγριωπῶν αὐτῶν, ἄρχισε ἔξαρνα σὲ λίγο νὰ δείχνῃ σημεῖα ἀνησυχίας. Δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω τί συμβαίνει. Ἐτοίμασα ὁπόσο τὸ ὄπλο μου καὶ σπαμάτησα κάτω ἀπὸ μιὰ συστάδα δέντρων. Ἀμέσως σχεδὸν εἶδα νὰ περναῖ ἀντίκρου ἓνα μεγαλόσωμο ἀγρίμι καὶ νὰ χάνεται μέσα στὰ πικρὰ χαμόλαδα. Τὸ ἄλογό μου χρομήσει με πρόμου καὶ τῶρα στὰ πόδια. Τρομάξα νὰ τὸ συγκρατήσω λίγο πὸ δῶ ἀπ' τὴν ἔσκαλα.

Εἶμαι βέβαιος πὺς τὸ θηρίο ποὺ εἶδα, ἦταν μιὰ μακρὴ ἀκούδρα, ἔξαφνικὰ μεγαλώσωμη. Δὲν ἔχω καμμιά ἀμφιβολία γ' αὐτὸ...

Μίλησα σχετικῶς στῆ Μίνα καὶ τῆ συμβούλευσα νὰ μὴν πῆ τίποτε στὰ κορίτσια, νὰ μὴν τρομάξουν. Πάντως πρέπει νάχοιμε τὸ νοῦ μας. Δὲν πρέπει ν' ἀπομικρυνόμεθα ἀπ' τὴν ἔπαινα. Χίλιοι διὸ κίνδυνοι μᾶς περιγυρίζουν καὶ μάλιστα τώρα ποὺ χάσαμε τὴν ἀνεκτίμητη συντροφιά τοῦ Πιστοῦ....

(Ἄπ' τὸ Ἠμερολόγιον τῆς Μίνας Ἄρκερ).

Τ ρ ε ῖ σ μ ἔ ρ ε ς ἄ ρ γ ὄ τ ε ρ α.—Ἄς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνομά σου, Κύριε μου καὶ Θεέ μου!....

Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ἦταν ἡ πὸ σημαντικὴ τῆς ζωῆς μᾶς. Καθάσαμε μπρὸς στὴν αἰλιότητα τῆς ἐπιπέλους, κοντὰ στὸ πηγάδι, ὅταν ἀκούσαμε ἔξαρνα μακρινὰ γαργισματα.

Πεταχτήραμε ὅλα ἐπάνω ἀνήσυχα κ' ἀλλήλο-κυματήραμε στὰ μάτια.

—Ὁ Πιστὸς! φώναξε ὁ Ἰωνάθαν.

—Ὁ Πιστὸς! ψιθύρισα κ' ἐγώ, γεμάτη βαθειὰ σὺγκίνησι, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσω τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς μου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΕΑΣ

Ἡ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Μιὰ φορὰ κ' ἔταν καιρὸ, ζοῦσε στὴν Κορέα ἓνας βασιλιᾶς ποὺ τὸν ἔλεγαν Τσὲγκ—Τσὲγκ καὶ ποὺ ἦταν ξακουσμένος σ' ὅλη τὴ χώρα γιὰ τὴν καλοσύνη του. Μιὰ νύχτα ὁ Τσὲγκ—Τσὲγκ ντύθηκε σὰν ἀπλὸς πολίτης καὶ παίρνοντας μαζί του γιὰ φρουρὸ ἓναν ἀξιοματικὸ τοῦ παλατιοῦ του, ντυμένο κ' αὐτὸν πολὺ καλά, βγήκε στὴν πρωτεύουσα κ' ἄρχισε νὰ γυρᾷ στοὺς δρόμους, γιὰ ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ μάθῃ πῆς ἀνάγκης καὶ τὰ παρῶτα τῶν ὑπηκόων του.

Περπατώντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ, βοήθησε τέλος μπρὸς σὲ μιὰ χαμηλὴ φτωχικὴ καλύβα, ἀπ' ὅπου ἔβγαυε ἓνας περίεργος θόρυβος. Θέλοντας τότε νὰ μάθῃ τί γινόταν ἐκεῖ μέσα, ζήγωσε κοντὰ καί, βλέποντας τὸ μᾶτι του στὴν κλειδαρότρυπα, εἶδε ἓναν γέρο ποὺ ἔλλαγε, ἔταν ἄντρα μὲ πένθος ροῦχα ποὺ τραγουδοῦσε καὶ μιὰ κουρεμένη γυναῖκα ποὺ χόρευε.

Μὴν μπορῶντας ὁ νωμόρχης νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἄλλοκοτο αὐτὸ θέαμα, διάταξε τὸ συνοδὸ του νὰ καλέσῃ τὸν νοικοκύρη τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ τί συμβαίνει.

Ὁ ἄντρας μὲ τὰ πένθημα ροῦχα βγήκε τότε ἔξω, χαρῆτισε τὸν ἀγνωστοὸ ποὺ τὸν εἶχε καλέσει καὶ ποὺ εἶπε:

—Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα, κύριε; Γιατὶ χιτυπᾷς τὴν πόρτα τοῦ φτωχοῦ μου; Πήγαυε σὸ καλὸ καὶ μὴ μᾶς ἐνοχλῆς....

Τότε ὁ βασιλιᾶς, παίρνοντας τὸ λόγο, εἶπε σὸ νοικοκύρη τῆς καλύβας:

—Ὀνομάζομαι Νῆ (αὐτὸ ἦταν τὸ οικογενειακὸ ὄνομα τῆς βασιλικῆς δυναστείας) καὶ μένω στὸ Τὲγκ-Κοῦ-Ἄν. Καθὸς περνοῦσα ἀπὸ τὸ σπίτι σου, ἄκουσα θόρυβο καὶ ζήγωσα νὰ δῶ τί συμβαίνει. Εἶδα λοιπὸν ἓνα γέροντα ποὺ ἔλλαγε, μιὰ κουρεμένη γυναῖκα ποὺ χόρευε κ' ἔταν μαυροφροσμένο, ἔσένα, ποὺ τραγουδοῦσε. Δὲν μπορούσα νὰ ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ τὰ παράξενα φαινόμενα καὶ σὲ κάλεσα νὰ μᾶς δώσης πληροφορίες. Πῆς μᾶς λοιπὸν, τί ἔχετε πάθει;

—Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα γιὰ τῆς ξένες ὑποθέσεις; εἶπε ὁ νοικοκύρης τῆς καλύβας. Τί ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθῃς τὰ οικογενειακά μου; Ἡ νύχτα εἶνε βαθειὰ καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τραβήξῃς τὸ δρόμο σου.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ βασιλιᾶς ἐπέμεινε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια, ὁ νοικοκύρης, μπρὸς στὴ μεγάλη του ἐπιμονή, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ πῆ:

—Νὰ τί συμβαίνει λοιπὸν, ἀρὸυ θές, σάνει καὶ καλά, νὰ μάθῃς. Ἐμεῖς εἰμαστε φτωχοὶ ἄνθρωποι καὶ τὰ περᾶμε μὲ μεγάλη δυσκολία. Στὸ σπίτι μᾶς φρουρὸν κ' οἱ πονηροὶ ἀκόμα ἀπ' τὴν πεῖνα καὶ στὸ κορμί μᾶς δὲν θὰ μπορούσαι νὰ βοῆθῇ ὅσο οὔτ' ἓνας ψύλλος. Γιὰ νὰ τὰ βγάξουμε πέρα ὡς τώρα, ἡ γυναῖκα ἔκοψε καὶ πουλοῦσε τὰ μαλλιά τῆς καὶ μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἀγοράσαμε γιὰ τὸ γέρο μᾶς πατέρα βρασιμένα φασόλια. Σήμερα τὸ βράδυ ἔκοψε καὶ τὰ τελευταία μαλλιά ποὺ τῆς ἔμειναν. Λοιπὸν ὁ γέρο ποτέρας μου, βλέποντας σὲ ποῖα θυσία ὑποβλήθηκε ἡ γυναῖκα μου γιὰ χάρι του, ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἡ γυναῖκα μου, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, βάλθηκε νὰ χορεύῃ. Κι' ἐγώ, μ' ἄλο μου τὸ πένθος, βοηθοῦσα τὴ γυναῖκα στὸ χορὸ, τραγουδοῦσα. Αὐτὸ τὸ θέαμα ἔφρανε γέλια στὸ γέρο μου πατέρα καὶ τοῦ ἔδινε κάποια ἀνακούφιση. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐξήγησις τῆς σκηρῆς ποὺ σὰς σταμάτησε καὶ σὰς ἐτροξένησε τέτοιαν ἐντύπωσι. Τώρα ὅμως ποὺ σὰς ἰκανοποιήθηκε ἡ περιέργεια, μπορεῖτε νὰ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο σας....

Ὁ βασιλιᾶς συγκινηθῆκε ὑπερβολικὰ καὶ προσκόλεσε τὸ νοικοκύρη τῆς καλύβας νὰ πῆ τὴν ἄλλη μέρα σὸ παλάτι, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ παραρῶσῃ ποὺς ἦταν.

Τὴν ἄλλη μέρα πραγματικὰ, ὁ νοικοκύρης τῆς φτωχακαλύβας πῆγε σὸ παλάτι κ' ἀμέσως τὸν ὠδήγησαν στὴν αἰθουσα τῆς ὑποδοχῆς, μπρὸς σὸ βασιλιᾶ. Παραξενεῦτηκε πολὺ τότε ἐκεῖνος σὰν εἶδε μπροστά του τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχε ἐπισκερτεῖ τὴν περασμένη νύχτα στὴν καλύβα του. Ἦταν λοιπὸν ὁ βασιλιᾶς Τσὲγκ—Τσὲγκ! Ὁ βασιλιᾶς ὅμως τὸν κατησυχάσε καὶ ἀρὸυ τοῦ εἶπε ἀρετὰ ἐπισηματικὰ λόγια γιὰ τὴ διαγωγή του, τὸν διώρισε ἀρχιεπιτορὸ του.

